

Zemřela Věra Olivová, emeritní profesorka Ústavu českých dějin FF UK

Historickou obec dostihla o víkendu smutná zpráva. Zemřela prof. PhDr. Věra Olivová, DrSc., emeritní profesorka Ústavu českých dějin FF UK. Životní příběh paní profesorky do značné míry odráží nejednoznačné a komplikované osudy české společnosti v druhé polovině dvacátého století.

Věra Olivová vystudovala Filozofickou fakultu UK v Praze (obor historie-zeměpis). V přelomovém období po únorovém převratu pracovala v Archivu Kanceláře prezidenta republiky, poté krátce působila jako odborná asistentka na Vysoké škole politických a hospodářských věd. Její profesní dráha je však především spojena s Filozofickou fakultou UK, kam přišla v roce 1953. V době normalizace měla zapovězenou pedagogickou činnost a na FF UK působila pouze jako technická pracovnice. Teprve v roce 1990 se směla vrátit na své mateřské pracoviště, nynější Ústav českých dějin.

Vědecké práce paní profesorky se vždy vyznačovaly výjimečnou heuristickou přípravou. Postupně si také stále více uvědomovala mimořádné místo, které v českých dějinách pro své demokratické hodnoty zaujímal meziválečná Československá republika. Vysokoškolská učebnice *Dějiny Československa od roku 1918 do roku 1945*, kterou v roce 1967 vydala s Robertem Kvačkem, představuje v tomto směřování k novému paradigmatickému vidění „první republiky“ významný mezník. Mezinárodní renomé si však paní profesorka možná poněkud paradoxně získala především svými pracemi o sportu v antickém světě, jakkoli byly psány i jako únik před normalizační cenzurou. Její *Sports and Games in the Ancient World* (1984) byly přeloženy i do němčiny a japonštiny. Po roce 1989 se zájem paní profesorky znovu vrátil k její největší lásce,

politickým dějinám meziválečného Československa a k osobnosti prezidenta Edvarda Beneše.

Osobnost vždy elegantní paní profesorky vyzařovala charisma, optimismus i neustálý životní elán. Já osobně jsem oceňoval i schopnost vést diskuzi v přátelském duchu a toleranci i k takovým názorům, které nesouzněly s jejími. Po roce 1989 se snažila ze všech svých sil nejen podporovat rozvoj vědeckého bádání, ale i přispívat k obnově občanského vědomí ve společnosti. To byl asi i cíl a smysl jejího dlouholetého obětavého vedení Společnosti Edvarda Beneše.

Paní profesorka nám všem bude velmi chybět.

jménem Ústavu českých dějin FF UK

Ivan Šedivý

[převzato ze stránek Ústavu českých dějin FF UK]

Poslední rozloučení se bude konat ve čtvrtek 19. března v 11:00 v krematoriu v Praze – Strašnicích.

